

Balázs F. Attila

A rúgás

*ma Vian a cigány fuvaros lova jutott eszembe
reggeltől estig egyedül húzta a rönkökkel
megrakott szekeret az állomás és a tűzifát
vásárló kuncsaftok lakcíme között
a korbácsütések nyomai mint zebracsíkok
futottak végig a ló combjain és hasalján
csipás véreres szeme folyton mozgásban volt
készen állt mindig az ütéssel jelzett indulásra
bőre és izmai állandó remegésben voltak
a legyeket úzta így vagy csak a félelem
a folytonos stressz ingerei voltak
gyermekként ezt nem tudtam megítélni
hetek óta esett az utakon térdig ért a sár
akkor még csak a főút volt aszfaltozva
a traktorok és teherautók mély árkokat
ástak az út közepébe néhol meggyűlt a víz
amit a járművek a járókelőkre fröcsköltek
a bükkfával megrakott szekér el-el akadt
a kerekek küllői nem látszottak
csak csöpögő sárkerekek mozogtak
hol gyorsabban hol lassabban
majd belesüllyedtek tengelyig az iszapba
Vian ijesztő fejhangon biztatta
a megfeszült izmokkal iparkodó lovat
a korbács megállás nélkül hasította az állat bőrét
a kiserkenő vértől piros lett a korbács
orrán és száján csorgó nyálát mohón itta a ragadós föld
fújtatva és fájdalmas nyerítéssel tiltakozott
a sárba ragadt szekér nem akart mozdulni
hiába feszült neki minden erejével
a korbács egyre szaporábban csapott le
a szidalmazás egyre durvább lett
Vian megfogta a kantárt és húzta csak húzta
a zabla elszorította a ló orrjáratát
levegőt is alig kapott szemei kiguvadtak
szájából és orrából a váladék a gazda
eltorzult arcára fröccsent az elengedte a kantárt*

*és a ló hasát kezdte korbácsolni örült elszántsággal
az ugrott egyet a hám megfeszült
hátsó lábai megcsúsztak az elsők megbicsaklottak
teste csattanva elterült a pocsolnyában
Vian gyűlölete és elkeseredése ekkor tetőzött
a fetrengő állatot káromkodva verte rugdosta
az még megpróbált felállni de ereje elszállt
fújtatása is egyre gyengült feje a sárban
egyik szeme látszott csak
nem tudom már felidézni mi volt abban a tekintetben
csak azt tudom hogy sírni kezdtem
és szégyelltem ezért magam
még láttam ahogy elveszti a fényét az a szem
amit soha nem felejték és akkor
rúgott még egy utolsót a ló
Vian elterült a habos sárban
káromkodott akkor is amikor kihúzták
szikár testét a latyakból*

Visszaszámlálás

*nézem ahogy
az ágakon aszalódott gyümölcsöket
leszakítja a didergető szél*

*arra az évszakomra gondolok,
valóság és ábránd mezsgyéjén
amikor forró érintésem
mint kozmikus szikra
pattintgatta rügyeidet*

*mint játékkockákat
rakosgattad szavaimat
te aki versben születél*

*a ki nem mondott dolgok
kihunynak hulltjukban
mint augusztusi hullócsillagok*

*fürkészve néz a tükörbeli arc
a halál fázisait rendszerezi
az agy bonyolult szoftvere*

*mi marad mögöttünk?
bolygóközi hideg?
vagy lüktető csend?
a hiány algoritmusa?*

*a semmi sosem hiányzik
de láthatatlanul duzzad
nő, amíg szétpukkan
szétszórva a hiány milliónyi
sejtjét a rendszerben*

*a visszszámolást gyakorlom
hat évtized hordalékát szemlélve
örök ifjúságot ajándékozok neked
múltunk elsüllyesztett albumában*

Klip

*Elmúlt ez a nyár is
a fecskék szárnyaik alatt
elvitték a meleget
lábad alatt kifröccsen
a lehullt levelek vére
mind kevesebb
a céltalanul bolyongó fiatal
a hervadó rózsák még
csatasorba állnak
az árnyék még utoljára megöleli
az elkedvetlenedett napfényt
de a nappal megadta magát
a hűvös éjszakának*

Szent László, oltárkép, szalacsi r. k. templom